

Det er meget smukt at faa gennemført et Lovforslag om Invalideforsørgelse, men det er fornuftigere at gennemføre en Beskyttelseslov, som hindrer, at vi faar mange Invalider, og jo længere Arbejdstid, des mere Sandsynlighed er der for, at vi skaber Invalider. Jeg skal som Motivering for Lovforslaget ogsaa henvise til et Andragende fra de samvirkende Fagforbund fra Oktober 1921, hvor Repræsentantskabet først nedlægger en alvorlig Protest mod de af Mindretallet i Arbejdstidskommissionen fremsatte Bemærkninger og navnlig protesterer mod Bemærkningen om, at Kravet om Indførelse af en Arbejdsdag for alle paa 8 Timer er en ren og skær Agitationsformel, hvis Berettigelse aldrig er blevet bevist. Det protesteres der bestemt imod. Man kan naturligvis altid diskutere om, hvorvidt Berettigelsen af en kort Arbejdstid er bevist eller ikke. Hvis ærede Medlemmer vil studere afdøde Professor Alfred Lehmanns Bog „Størst Udbytte af legemligt og aandeligt Arbejde“, vil de se, at han mener at være kommet til det Resultat, at ensartet legemligt Arbejde, der strækker sig ud over 8 Timer, er uøkonomisk og skadeligt for vedkommende. Men bortset fra det rent hygiejniske er der alle de kulturelle Goder, der opnaas for Arbejderklassen ved 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, men kun beklage, at det skulde være Socialdemokratiet og ikke Regeringen, der fremsatte Forslaget.

Saa vil jeg endelig spørge, om Regeringen helt har glemt, at der er noget, der hedder Washington, og noget, der hedder Versailles. De vil erindre, at i Versailles-Traktatens 13de Kapitel, som omhandler Arbejderforhold, blev det saa klart som noget slaaet fast, at „da der bestaar Arbejdsforhold, der for et stort Antal Mennesker medfører saa megen Uretfærdighed, Elendighed og Savn, at der kan opstaa en for Verdensfreden og Verdensharmonien faretruende Utilfredshed, og da en Forbedring af disse Forhold er paa-trængende nødvendig, f. Eks. med Hensyn til Regulering af Arbejdstiden“ o. s. v., saa skaber Staterne hele denne internationale Arbejderinstitution og kæmper for Forkortelse af Arbejdstiden, idet der i Artikel 427 udtrykkelig nævnes blandt de Principper, de høje kontraherende Parter finder er af største Betydning: „at Arbejde ikke skal anses for en blot og bar Handelsvare“ — og under Punkt 4: „Indførelse af 8 Timers Arbejdsdag eller 48 Timers Arbejdsuge som det Maal, hvortil

man skal stræbe, hvor det ikke allerede er naaet.“

Det var i Versailles. Derefter kom Washington, som jeg har omtalt, og endelig kom den interparlamentariske Konference i Stockholm, som ogsaa havde taget dette Spørgsmaal op til Behandling. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det paa denne interparlamentariske Konference enstemmigt blev udtalt: „Konferencen udtaler sin faste Overbevisning om den Interesse, Unionen har i at fortsætte i Parlaterne sin Medvirkning til dette Fredsarbejde“ — det er Fredsarbejdet fra Washington — „og tilsiger sin og sine Grupper Støtte for i Parlaterne at sikre en grundig Behandling af ovennævnte Konventioner og Henstillinger. Den anmoder Grupperne om i Parlaterne at støtte Vedtagelse i videste Omfang af de Principper, der ligger til Grund for de af de internationale Konferencer i Washington og Genua udarbejdede Konventioner og Henstillinger, og støtte det internationale Arbejdsbureaus Virksomhed“. Det er ganske klart, at hvis Danmark skal deltage i det internationale Arbejde, og hvis det paa en international Konference som den i Stockholm stemmer for en Henstilling som denne — det kunde naturligvis stemme imod den —, kan det danske Parlament ikke være bekendt ikke at arbejde stærkt for snarest mulig Gennemførelse af dette Lovforslag, som jeg her ved har den Ære at anbefale til det høje Tings Velvillie.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg tror, at de ærede Forslagsstillere har stærkt overdrevne Forestillinger om den Interesse, som i Befolkningen knytter sig til det Lovforslag, vi her har til Behandling. Et Vidnesbyrd om, at den heller ikke er synderlig fremtrædende indenfor Forslagsstillernes eget Parti, ser jeg i den Interesse, som dette Partis Fremmøde ved denne Behandling her i Salen giver Udtryk for. Jeg skal ikke paa nogen Maade komme dybt ind paa Enkeltheder. Den ærede Ordfører har givet en Begrundelse af, hvorfor man paa ny fremsætter Forslaget, og denne Begrundelse skal jeg ikke modsige. Jeg tvivler ikke paa, at man ønsker Forhandlingerne fra i Fjor videreført, og jeg tvivler heller ikke paa, at man fra Socialdemokratiets Side ikke ønsker at forsømme nogen Lejlighed til at byde Regeringen Mulighed for at vise Interesse for socialt Arbejde, ogsaa det, der er af international Karakter. Derfor kan man naturligvis kun